
HOEZO 'STRESS-ONGEVOELIG'?

Door: Peet Smetsers, Langvennen Zuid 18,
5061 NR Oisterwijk.

Inhoud: Inleiding - Paniek - De tweede
ronde - Besluit.

INLEIDING

In augustus 1988 kwam ik in het bezit van drie nakweek aspisaddertjes (*Vipera aspis*). Alle drie weigerden ze levende nestmuisjes te eten, en ook dode namen ze niet aan. Zelfs ingesneden nestmuisjes werden aanvankelijk door twee ervan geweigerd.

Na vele mislukte pogingen begonnen ze eindelijk stukjes nestmuis te eten. Geleidelijk ging toen het voedsel van stukjes nestmuis via ingesneden muisjes naar levende.

Op het ogenblik eten ze zelfs nestratjes. Eén slangetje groeide vanaf het begin snel, een ander normaal, terwijl het derde vanaf het begin wat later en minder vaak at. Hierdoor bleef het diertje wat kleiner dan de beide andere. Dit feit heeft al tweemaal tot een benauwd avontuur voor hem geleid. Eigenlijk meer voor mij dan voor hem, naar het lijkt, maar goed.

PANIEK

De eerste keer was, toen ik wat nestmuisjes in het terrarium gelegd had en meteen daarna even ging telefoneren. Vijf minuten later keek ik in het bakje en zag tot mijn verbijstering, dat het kleinste slangetje voor een kwart in de grootste verdwenen was. Blijkbaar was dat toch niet zijn meest

---

favoriete plekje, want hij spartelde flink tegen.

Pesten met een vanghaak had geen resultaat, en hoewel het overdreven lijkt, maakte een lichte paniek zich van mij meester (klinkt goed), want als het aan mij lag, hield ik, indien mogelijk, toch liever drie aspisadertjes over. Vlug trok ik mijn handschoenen aan en probeerde het diertje los te trekken, hetgeen ook al niet lukte. Pas toen ik het waterbakje over ze heen kieperde, liet de grootste los. Het bleek dat de kleinste zijn nestmuis nog in zijn bek had. Hij schudde een paar keer met zijn kopje en ging toen onverstoorbaar verder met waar hij mee bezig was, nl. de nestmuis opeten. Alsof er niets gebeurd was!

DE TWEEDE RONDE

Omdat ik nu wist wat er kon gebeuren, hield ik ze vanaf toen steeds goed in de gaten bij het voeren. Toch vond er nog een tweede voorval plaats, dat (althans weer voor mij) nog benauwder was.

Toen ze een keer alle drie gegeten hadden, zag ik na een kwartier dat de kleinste weer in de bek van de grootste zat, nu echter voor driekwart. Alleen het achterlijf stak er dus nog uit. Pesten hielp weer niet, evenmin als het waterbakje. Alles went blijkbaar.

Ten einde raad heb ik ze toen maar onder de koude kraan gehouden, wat wel het gewenste resultaat opleverde. De kleine leek behoorlijk aangeslagen en bleef stil in zijn hoekje liggen. Omdat de grootste nog wel honger leek te hebben, gaf ik hem een nestratje. Hij was er maar net aan begonnen, of de kleine kwam uit zijn hoekje en begon aan de achterkant van de nestrat te trekken!

Hij sleepte de rat en in eerste instantie ook zijn grotere broer mee het terrarium door. Deze was echter wel zo slim om los te laten. De kleine sleepte zijn ratje verder weg, en toen ik het schuifruitje opende om de toch wel iets te grote nestrat af te pakken, kroop hij plotseling achterwaarts over het randje en viel op de 60 cm lager gelegen vloerbedekking - dit alles zonder de rat los te laten. Onverstoorbaar ging hij op de grond verder met eten totdat de rat helemaal op was.

BESLUIT

Het is dus zaak gebleken mijn aspisadder-tjes goed in de gaten te houden tijdens en na het eten, zodat zich geen echte ongelukken voor kunnen doen.

Na dit alles heb ik trouwens de indruk, dat mijn kleinste aspisaddertje niet zo snel van zijn stuk te brengen is!